

UTRINKI

Glasilo Bolnišnične šole, OŠ Ledina

Šolsko leto 2023/2024

Utrinki – glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v Bolnišnično šolo OŠ Ledina,
Šolsko leto: 2023/2024
Vodja projekta: Maja Kos
Oblikovanje: Tina Žvab

UVODNIK

Drage bralke in bralci bolnišničnih Utrinkov!

Z veseljem pred vami razpiramo pisan mozaik bolnišničnega literarnega in umetniškega ustvarjanja.

V letošnjem šolskem letu smo spoznavali frazeme. Veste, kaj pomeni biti na konju? Ste počasni kot polž ali morda delavni kot čebela?

Zagotovo ste že slišali za Urško, ki jo je povodni mož odpeljal v vodne globine. Kako se ima v podvodnem kraljestvu, boste izvedeli na prihodnjih straneh.

Ob branju se boste lahko sprehodili tudi skozi različne pesniške oblike, v katerih so se preizkusili naši učenci in dijaki. Poigrali smo se z japonskimi haikuji, ustvarjali pesmi z akrostihi in prepletali besede v zgodbe. Preizkusili pa smo se tudi v likovnih pesmih.

Tako smo z ustvarjanjem obogatili bolnišnične dni. Vsak izmed nas je svoj bolnišnični utrinek stkal v svojo bolnišnično umetnino. Tako vas sedaj Utrinki vabijo, da se potopite v branje in občudovanje umetniških lepot.

Obilo užitkov in naj se tudi vam porodi kakšen lep utrinek!

Maja Kos

FRAZEMI V MOJI DRUŽINI

Oče je bil **lačen kot volk**. Ves hladilnik je spraznil. Dobil je velik trebuh. In ker **slepa kura zrno najde**, je tudi on spoznal, da je potrebno hladilnik manj obiskovati. Sedaj je spet eleganten.

Jaz pa sem **zdrava kot riba**, saj nikoli ne zbolim.

Mama pa je včasih **nadležna kot muha**, saj iz **muhe dela slona**.

Verjamemo, da je **rana ura zlata ura**, zato vsak dan **hodimo s kurami spat**. Kljub temu pa v naši kuhinji na steni še vedno visi velika plastična črna ura.

Kupili smo novo televizijo in ugotovili, da smo **kupili mačka v žaklju**. Prodajalec nam ne dostavi naročene pošiljke v celoti, smo namreč še vedno brez modema. Očka se jezi. **Rdeč kot kuhan rak** pred televizijo sedi. Mačka pa nimamo.

V naši družini **lepa beseda lepo mesto najde**. Večkrat si povemo, da se imamo radi.

Ajda, PP

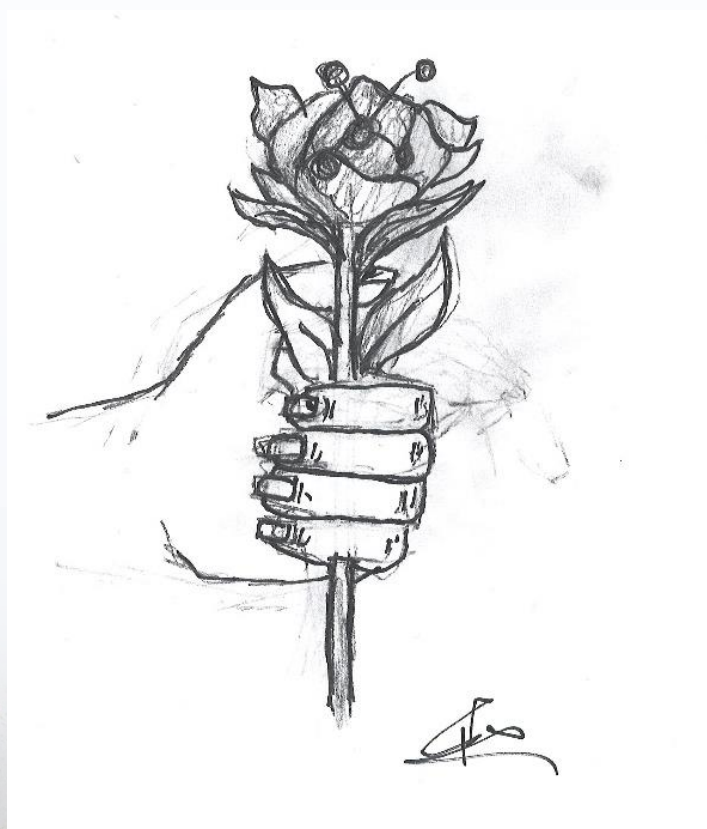
KDOR GLEDA Z VSO ŠIRINO SRCA, TA NE POZNA MEJA

Nekoč sta živela leopardka Lara in leopard Simba. Bila sta prijazna in zelo rada bi se igrala z drugimi leopardi na igrišču.

Tam so vsak dan lovili plen. Simba ni mogel dvigniti tačke, zato pri lovu ni bil dovolj drzen. Bilo ga je strah. Leopardi so Simbi pomagali. Pregnali so druge plenilce, da je on lahko ulovil svoj plen.

Postali so prijatelji. Vedno so se skupaj igrali in si pomagali.

Lara, 2. razred

Cvetlica, 9. razred

ZJUTRAJ BO TREBA PLJUNITI V ROKE

Zjutraj, ko sem na Soči vstal, sem šel na fizioterapijo. Pred odhodom nisem bil zadovoljen, da moram na fizioterapijo. Rajši bi bil v sobi in bi igral video igrice.

Rekel sem si, da moram pljuniti v roke in opraviti vse, kar mi bo rekla fizioterapevtka Biljana, ker bom potem lahko odšel v Bolnišnično šolo.

Vse vaje terapij sem opravil odlično. Bil sem zadovoljen in vesel.

David, 2. razred

BITI DELAVEN KOT ČEBELA

Naja, 7. razred

PONAVLJATI KOT PAPAGAJ

Doma imamo tri papige. Vsaka ima svojo kletko. Najmanjši papagaj je Kivi. Ime je dobil po sadežu, saj je zelene barve kot kivi. Je papagajka, samička skobčevka.

Žiži je nekoliko večja papiga in ima pisano glavico. Pri hrani ni izbirčna. Je raznovrstno zelenjavo, sadje in oreščke.

Piki ali Kumarca je naša največja papiga, sodi v skupino papig, ki jih imenujemo mali aleksander. Zelo uživa v kopanju in dovoljeno ji je tudi letati po stanovanju, saj je zelo čista in iztreblja samo v kletko. Tudi Kumarca je samička, če bi bila samček, bi imela okrog vratu črn obroček.

V večini primerov lažje naučimo govoriti papige samčke. Naše samičke ne govorijo, a vse razumejo. Imam jih zelo rad in jih pogosto tudi hranim.

Luka, 4. razred

Luka, 4. razred

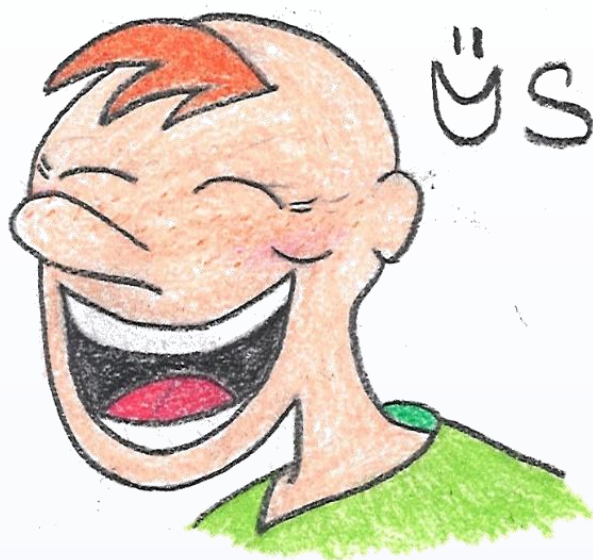
BITI POČASEN KOT POLŽ

Ema, 5. razred

SMEJATI SE NA VSA USTA

SMEJATI
SE NA VSA
ŮSTA

OLGA

Olga, 1. letnik

Doroteja, 3. razred

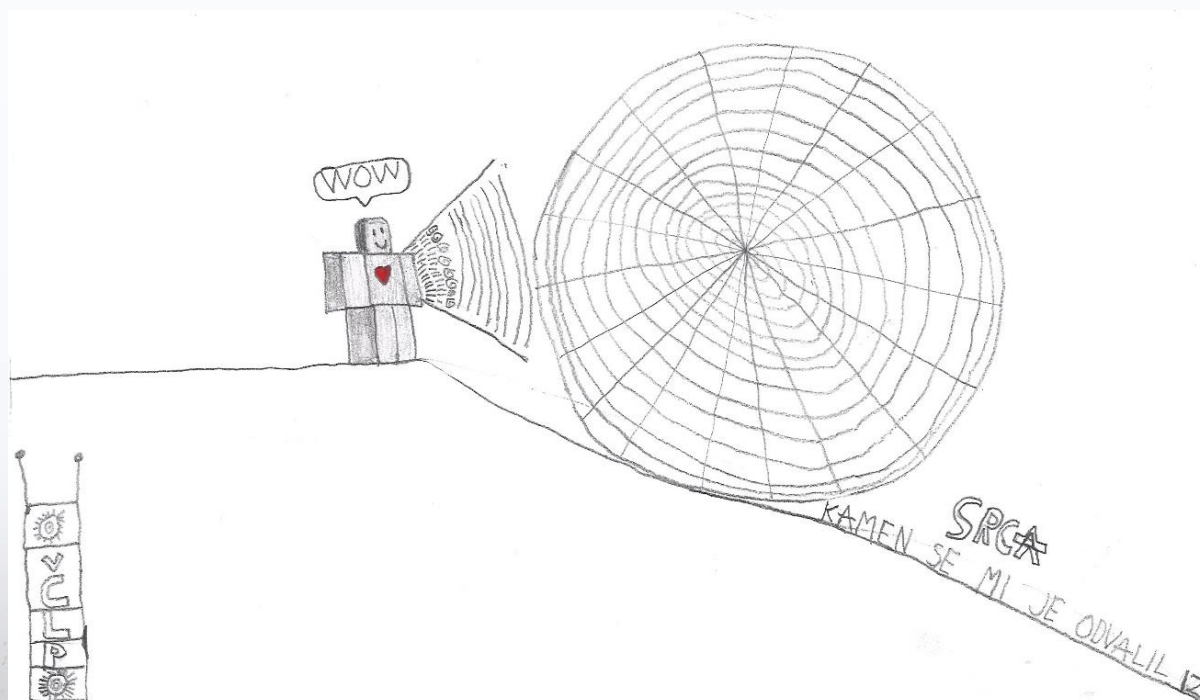
Liam, 3. razred

BiTi NA KONJU

Inja, 6. razred

KAMEN SE MI JE ODVALIL OD SRCA

Lev, 7. razred

SVET HAĬKUEV

Haiku je japonska pesniška oblika, ki obsega sedemnajst zlogov. Prvi in tretji verz imata po pet zlogov, drugi sedem. Haiku skrajno zgoščeno prikazuje trenutek iz narave, ki se povezuje z dogajanjem v človekovi notranjosti.

Ljubi me roža,
ljubi mene ne roža,
roža oveni.

Živa, 9. razred

Zunaj je lepo,
sonce boža mi obraz
in mi je toplo.

Jagoda, 1. letnik

Mi radi spimo
in ko se zbudimo pa
tudi sanjamo.

Tjaš, 8. razred, Janja, 7. razred

Kot pero pada
pa lahka je navada,
noč in dan lebdi.

Živa, 9. razred

Kmalu bo pomlad,
listi bodo zeleni,
jaz pa bom zaspan.

Tjaš, 8. razred, Janja, 7. razred

Drevo zacveti,
alergija zazvoni,
kih, kih, na zdravje.

Živa, 9. razred

Zunaj je lepo,
nebo izpušča želje,
srečni smo zelo.

Jagoda, 1. letnik

Maks, 9. razred

Olačno vreme,
dež le pada res močno.
Sonce prišlo bo.

Tjaša, 1. letnik

V bolnišnici smo,
čaj že ves čas pijemo,
žejni res nismo.

Jagoda, 1. letnik

Pomlad je prišla,
roža na vrtu cveti,
tako že diši.

Pia, 9. razred

Sara, 6. razred

Oblak, poln dežja,
visoko nad nami je
in nevihta bo.

Tjaš, 8. razred, Janja, 7. razred

Zunaj pada dež,
marela se mi zlomi
in zdaj bežim stran.

Tjaš, 8. razred, Janja, 7. razred

Vrtnica cveti,
utrgala je ne bom,
pustila jo bom.

Tjaša, 1. letnik

Nerma, 1. letnik

Materinski dan
kmalu k nam prišel bo že,
mame, super ste.

Jagoda, 1. letnik

Kmalu bo pomlad,
o, saj rože že cveto,
res bo vse lepo.

Tjaš, 8. razred, Janja, 7. razred

Zunaj je burja.
Joj, kako močno piha
in zelo mrzlo.

Pia, 9. razred

Nuša, 7. razred

AKROSTIH

Akrostih je beseda ali niz besed, sestavljen iz prvih črk zaporednih verzov v pesmi. Včasih pesniki v verze v obliki akrostiha skrijejo sporočila za svoje izvoljenke.

SONCE

Sij tvojih oči,
Obnemim, ko jih zrem.
Naenkrat se zavem,
Cveti nekaj v njem,
Enkrat ta cvet odprem.

Sončnica, 1. letnik

ŽIVLJENJE

Življenje je vredno živeti
In ga vedno z nasmehom objeti.
Vsak dan je
Ljubezni poln.
Jutro soncu se nasmeje,
En pogled močno ogreje.
Ne obupaj,
Jokaj, smej se in zaupaj:
Ej, življenje, imam te rad!

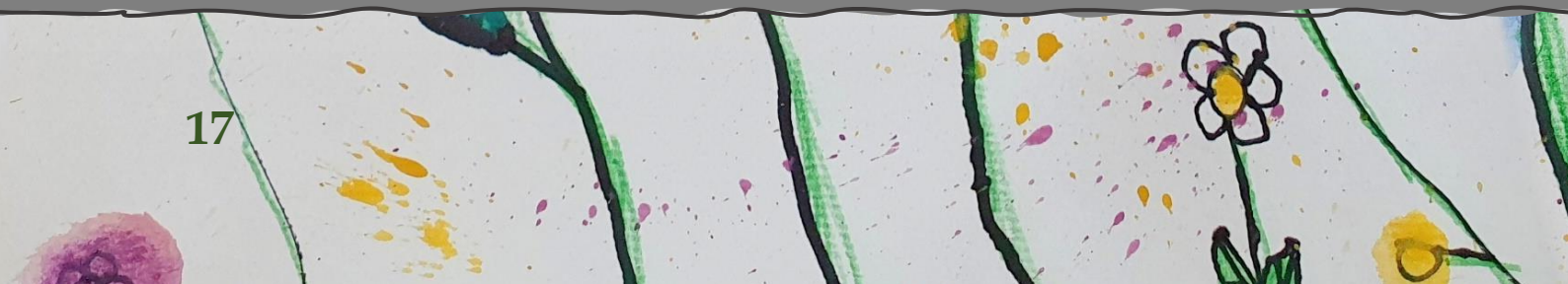
Enja, 8. razred

DREVO

Danes sem risal z usti.
 Res je bilo zabavno.
 Enostavno ni bilo.
 Veje segajo v nebo.
 O, kakšno drevo!

Igor, 8. razred

ŽELVICA V BOLNIŠNICI

Živela je mala želvica
po imenu Željka.
Ni bila Pepelka!

Rada je v vodi čofotala
in se s prijateljicami igrala.

Nekega dne v vodo je skočila
in oklep si polomila.

Pristala je v bolnišnici,
tam bili so vsi prijazni.

Ko je ozdravela,
je v mlako odhitela.
S prijateljicami bila je spet vesela.

Mateo, 4. razred

POMLAD

Ponoči dež tiho pada,
sonce čaka, da spet zavlada.
Veter med cvetočim drevjem vrši,
pomlad prihaja in radost zaživi.
Cvetovi odpirajo se,
ptičje petje sliši se,
sonce svetlo posijalo je.

Tjaša, 1. letnik

ŽIVLJENJE

Življenje piše knjigo,
vsak dan nova stran,
ko zapleteš se v verigo,
vse se zdi zaman.

Ko bereš druge zgodbe,
počutiš se hvaležen,
vidiš svoje podobe,
ugotoviš, da si bežen.

Upaj, da boš varen,
upaj, da boš srečen.
Ne bodi zdaj neveden,
ko slišiš, da ne boš več.

Živa, 8. razred

VRTNICA

Vrtnica na vrtu ždi
in čaka, da jo nekdo zbudi.
Zbudi jo vrtnar, ki jo zalije
in ji vlije polno energije.

Vrtnica, 8. razred

STRAH

»Česa strah te je?«
me sestra vprašala je.
Hm, to dobro vprašanje je.
Strah pravzaprav me ničesar ni,
a ko zaprem oči in pomislim na vse skrbi,
veliko stvari se v glavi mi zavrti.

Ob misli na vse stvari
takrat občutek velik, močan, boleč
v prsih odvija se šumeč,
kot kamen težak, ki visi
in potiska in pritiska, še huje pa stisne,
da mi srce počí in izkrvavi.

Strah me je strahu.
Strah me je sramu.
Strah me je umreti.
Še bolj pa me je strah živeti.

Enja, 8. razred

JEŽEK PO HIŠI!

Ježek po hiši.
Kaj je našel?
Polno skledo miši.
Ah, ampak ježek ne je miši.

Rad bi hruške,
take debeluške.
Zmazal bi kar tri.
Joj! Da trebuh počil mu ne bi!

Anja, 6. razred

Ela, 8. razred

VČASIH JE PREVEČ BESED

Včasih je preveč besed v glavi,
včasih ne veš, kaj bi rekel v tej besed zmešnjavi.
Včasih en pogled več kot tisoč besed pove
in en sam objem ogreje ti srce.

Včasih preveč besed izrečeš in ti je potem žal,
veš, da nisi naredil prav.
Zgodovine popravljati ne moreš,
a iz situacije rešiti se zmoreš.

Včasih pa je besed premalo,
kot da iz tvojih misli nekaj bi jih izbrisalo.
Takrat največ šteje nasmeh iskren,
da izbriše se ta problem.

Jagoda, 1. letnik

Gaja, 9. razred

Živel je deček, ki je imel zelo rad živali.

Najraje je imel muce. Lepo je skrbel zanje.

Nekega dne je muca Maca rekla:

»Joj, kako sem lačna!

Zelo bi mi teknila riba.«

Deček je malo razmišljal in se hitro spomnil, da je v bližini potok.

Ves dan se je trudil in proti večeru le ujel ribo.

Ves navdušen jo je odnesel lačni muci Maci, ki je ob misli na slastno ribo glasno zapredla.

Mljask! In ribe že ni bilo več.

Muca Maca je bila dečku zelo hvaležna, saj si je napolnila lačen želodček.

Dečku se je zahvalila tako, da se je stisnila k njemu in glasno predla.

Liak, 1. razred

NOČEM, NE MOREM, HOČEM

Nočem iti v šolo,
doma se raje igram s konzolo.

Ne maram pisanja,
bolj mi je do branja.

Nočem pisati test,
naredil bom protest.

Nočem delati domače naloge,
saj so res nadloge.

Nočem se učiti,
a pameten hočem biti
in dobro oceno dobiti.

Hočem iti v šolo v naravi!
Da se bomo igrali,
veseli se v travi smejali.
Postali bomo prijatelji pravi.

Benjamin, 4. razred

SKRINJA POČUTJA

Nad mestom se megla dviga,
po rekah voda šviga,
nežni vetrc rahlo piha,
naše počutje ves čas niha.
Počutje se spreminja,
to skrivnost ni,
na stežaj počutja odprta skrinja,
enkrat veselje, drugič žalost te doleti.

Jagoda, 1. letnik

NOČNE MORE

Nekega dne je osamljena deklica Lana šla v gozd. Tavalala je in tavalala in se izgubila. Večerilo se je že. Volkovi so tulili in medvedji želodci so krulili. Naenkrat pa je zagledala majhno leseno kočico. Lana ni imela druge izbire, kot da vstopi, pa še snežiti je začelo. Ko pa je vstopila, je zagledala cel kup starih, srhljivih igrač. Saj to je bila stara trgovina igrač, ki so jo uročili!

Ko je obrnila pogled proti igračam, so se vrata zaklenila. Lana je zaslišala neki zvok iz daljave. Igralnica je bila namreč neskončno dolga. A ta zvok je bil zvok strašnega Božičkovega dvojčka, ki je poklicni morilec. Njo si je vzel za tarčo. Deklica je začela brezupno tekati po hodnikih, za njo pa je tekel Božičkov dvojček Boži. Ko je deklico spravil v kot, jo je umoril. Na srečo se je deklica Lana v tistem trenutku zbudila iz te nočne more. Šla je spat k staršem in vse je bilo spet v redu.

Živa, 9. razred

UPANJE (UMRE ZADNJE)

Minila sta dva tedna, odkar sem bila ugrabljen. Lahko bi rekla, da je ta kraj dobesedno zapor. Zapor pod vodo, nihče ne ve, kje si, ali si živ ali ne. Če pomislim, še sama ne vem, kaj se dogaja, kje sem. Vem pa, da se mi bo tu zmešalo. Ne zdržim tu. Ta kraj, ta temačni prostor, v katerem smo ujete ženske iz celotnega sveta, le dvajset postelj, nič oken, nobenih odprtín, ena luč in tudi ta še komaj sveti. Počasi umira kot naše upanje, da bomo od tu uspele pobegniti.

Zaslišimo glasen trk po vratih in vseh dvajset glav se obrne. V prostor vstopi eden in edini, naš ugrabitelj, Povodni mož. Njegovi temni lasje se zalesketajo in ko vstopi v temo, se vidi le še njegov obris. »Lila,« je zaklical in na noge se je postavila najstarejša ženska med nami. »Pridi z mano.« Lila je odkorakala proti vratom vsa prestrašena, kaj se bo z njo zgodilo. Ona je tu zaradi podobnega razloga kot jaz. Nekako si deliva podoben greh – zavajanje mnogih moških. Le da ona belega dne ni videla že eno leto. Povedala nam je, da je že večkrat poskušala pobegniti, a nikoli ni bilo preveč uspešno.

Minile so ure, ko so se vrata spet odprla in skoznje je vstopila Lila. Vsa izmučena se je usedla na posteljo in Amanda jo je vprašala: »Kaj se je zgodilo tam zunaj?« Pogledala jo je s svojimi izčrpanimi očmi: »To, kar se vedno, garala sem, čistila.«

Včasih je Povodni mož ženske prisilil, da mu kuhajo same dobrote, a to se je v kratkem času končalo. Njegova visoka inteligenca je namreč ugotovila, da bi ga lahko zastrupili, kar so nekatere že poskusile.

Naslednji dan okoli osmih zjutraj so se odprla vratca (manjša vrata, skozi katera nam sluge Povodnega moža potisnejo hrano). Dobile smo kose kruha in vodo. Vstala je temnopolta ženska: »Ugh, spet to, kaj nam poskuša povedati? Predebele ste? Kot da ni že dovolj, da cele dneve čistimo njegovo umazanijo. Mogoče že izgleda prefinjeno in fino, a njegov dom pravi drugače.« Par žensk se ji zasmeji, temnopolta ženska pa le jezno ugrizne v svoj kos kruha. »Kaj je? Resnico vam govorim.« Za vrati se zasliši močen glas: »KAJ JE VES TA HRUP?!« Vse smo se zavedle, da pred vrati stoji Povodni mož. Od strahu smo okamenele, ko so se vrata glasno začela odklepiti.

»Sylvia, vidim, da si sama ne znaš zapreti ust, ti bom pomagal.« Pristopi do nje, jo prime za roko in izvleče iz sobe. Potem si nobena izmed nas ni upala več spregovoriti.

Kot vedno je prišla nazaj zdelana in utrujena. Njena zadnja iskrica v očeh je že ugašala, ko je vstala Blue. »Dovolj je tega. Dovolj je strahu in posedanja. Dovolj mučenja. Pobegnile bomo. In to še nocoj.« Pogledala jo je punca z oranžnimi lasmi. »In kako načrtuješ to narediti? Saj smo praktično v ječi.« Pristopila je do nje. »No, ne vem, se bomo domislile skupaj.« »Jaz ne grem,« je rekla Lila. »Dovolj sem že pretrpela in prevečkrat mi je pobeg že spodletel.« »Jaz tudi ne,« je vstalo še nekaj deklet in z Lilo so se umaknile stran. »Dajte no, dekleta, si res želite ostati tu?« Vse so pogledale Blue: »Ne gre za to, da bi si želele ostati. Če bi nas preveč pobegnilo, bi bile zagotovo opažene in ne želimo izkusiti še več muk.«

V načrtu za pobeg smo ostale le še tri. Blue, Sylvia in jaz.

»Torej, kakšen je načrt?« sem vprašala. »Odšle bomo, ko se znoči in Povodni mož zaspi. Danes sem jaz zadolžena za nočno čiščenje, zato bom zamotila sluge in vzela ključ ter vse spustila. Skupaj se bomo pretihotapile do zadnjih vrat, kjer so shranjene razne podmornice, in odšle od tu. Vse jasno?« S Sylvio prikimava: »Upajmo na najbolje!«

Sluge so prišle in odpeljale Blue. Vse ženske okoli so bile nemirne, le čakale so, kaj se bo zgodilo. Ali nam bo uspelo pobegniti ali ne? Strah me je, da se bo Povodni mož prebudil in nas kaznoval. Tudi če pobegnem, nikoli več ne bo enako, kot je bilo pred vso to temo. Spomin, vse te temačne zgodbe, s katerimi so nas le strašili, ko smo bile otroci, so se uresničile. Vse to, kar je zvenelo, da se meni ne more zgoditi, se je zgodilo. Ampak sedaj se moram osredotočiti na to, kako bom od tu pobegnila. Od tu bom prišla živa! Moram!

Vrata so se počasi odprla in vstopila je Blue. »Pridita, pohiteti moramo!« Hitro in tiho sva odkorakali skozi vrata. Le stopila sem ven in takoj začutila svež zrak, ki me je obdajal. »Sem,« je zašepetala in sledili sva ji. Njegova palača je bila ogromna in široka. Hitro smo prišle do podmornic. Z Blue sva jo že odprli in stopili vanjo, ko smo zaslišale glasen odmev: »Dekletaaa,« zatem je sledil smeh, ki je bil zloben. »Saj niste mislile, da boste pobegnile tako zlahka!?« Opazila sem, kako se je

Blue začela tresti. »Pohiti, pohiti, pohiti,« je šepetala in poskušala vključiti podmornico. Luči so se prižgale in podmornica je začela ropotati. »Potisni že to ročno!« se je zadrta in hitro sem jo premaknila. Podmornica se je začela premikati in v prostor je vstopil Povodni mož. »Kam pa se vam tako mudi?« »ODPRI VRATA, SYLVIA!« Podmornica je odbrzela skozi vrata hitreje, kot bi si sploh lahko predstavljale. Že smo bile na poti, oddaljene od palače, ko smo zaslišale glas: »Pobegnile ste že, a tega kraja se nikoli ne boste odrešile.« Zavedale smo se, da je to res, saj nam bodo kljub pobegu te grozote ostale v spominu, nihče pa nam ne bo verjel. Ko se bomo ločile, nobena od nas ne bo imela osebe, s katero bi o tem lahko govorila. Vse to zveni preveč noro, da bi kdorkoli lahko temu verjel. A tudi ob zavedanju vsega tega smo bile vesele, da smo pobegnile in to grozoto preživele.

Končno smo iz podmornice stopile na kopno in obdal nas je svež zrak in svetloba, naravna svetloba sonca. Nikoli si nisem predstavljala, da bom tako hvaležna za čisto vsakdanjo stvar. Čas je, da spet zaživim, čas, da obrnem novo stran svojega življenja.

Ana, 8. razred

Doroteja, 3. razred

URŠKA KLIČE IZ PODVODNEGA KRALJESTVA

Zjutraj nas je presenetil Urškin telefonski klic. Takole je povedala: »Sem s povodnim možem, če se sprašujete, kje sem. Všeč mi je z njim, po cele dneve pleševa in sem trdno v njegovem objemu. Malo pogrešam zavračanje različnih moških in malo sem osamljena, drugače pa sem v redu.« In tako se je zaključil telefonski pogovor.

Novinarka Julija Primic, 8. razred

URŠKIN DNEVNIK

20. marec

Dober dan, Urška tukaj. Vem, da me dolgo niste videli, a mi je tu pri povodnem možu super. Zelo je bogat in ima velik grad. Imava tudi štiri morske konjičke. Vse je super, morda vas pridem obiskat. Lp, Urška

21. marec

Hoj, spet Urška tukaj. Upam, da me ne pogrešate preveč, ker se mi zdi, da bom tukaj še kar nekaj časa. Ni vam treba skrbeti, kmalu vas obiščem. Malo pogrešam vlečenje fantov za nos, to mi je šlo res dobro od rok. No, upam, da vas kmalu vidim. Lahko me pridete obiskat.

Lp, Urška

24. marec

Na pomoč, ugrabil me je, prisilil me je, da napišem prejšnja dva smsa. Prosim, povejte mojim fantom, ki sem jih dolgo vodila za nos, da jih imam rada in da jih pogrešam. Zagotovo bo z mano nahranil morskega psa Borisa, takoj ko bo ugotovil, da sem napisala to sporočilo.

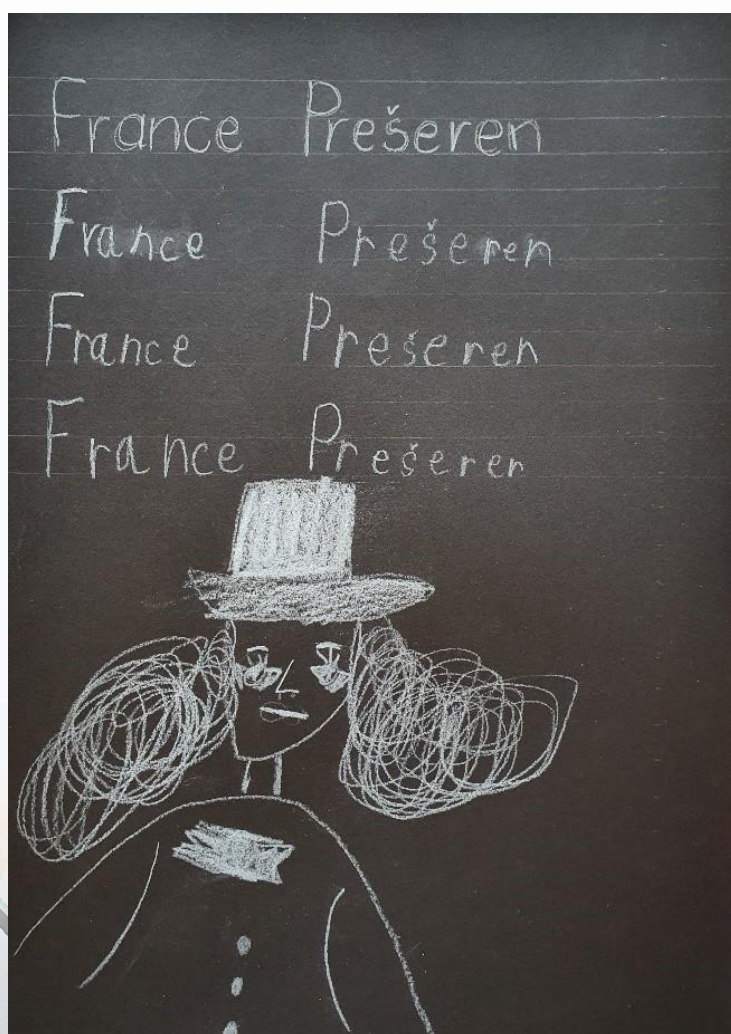
P. S. Hecala sem se. Pravzaprav mi je vseeno za fante, ampak še vedno umiram. Adijo. Lp, Urška

Morski pes 445, 8. razred

DRAGA MAMA IN ATA!

Vem, da me že dolgo nista videla in slišala. S seboj me je vzel povodni mož, ki me je odnesel v svoje podvodno mesto. V tem mestu živi veliko žensk in moških, ki jih je že odpeljal s seboj. Zdaj smo 12. 12., ugrabil pa me je 10. 5. Weeee, 1. 1. pa imamo tekmovanje -> Kdo bo njegova žena ali mož? :/ Jaz nočem biti njegova žena, saj sem se zaljubila v morskega psa – ime mu je Boris. Čauči bauči. <3

MorskipesBoris051

Dejlan, 2. razred

Iva, 1. letnik

FANTKOVA SKRIVNOST

Nekega jutra, ko je fantek stopil na travnik, je zagledal stopinje. Mogoče so od ribe, je pomislil, in že si je domišljal, da jo jaha. Medtem pa se je spomnil knjige, ki jo je bral še v trebuhu. Spomnil se je, da ribe nimajo stopal, lahko pa bi bil ježek. Nenadoma pa je na koncu stopinj zagledal skrinjo. Le kaj je v njej, se je spraševal; mogoče nakit ali dragi diamanti? Ali pa se v njej skrivajo rože. Kaj pa, če je v njej pošast? Ne boji se pošasti, lahko bi jo pojedel za večerjo. Kaj pa, če se v njej skriva drobna deklica s samorogom, ki ga bosta odpeljala v čarobni gozd? Zdaj ga je pa res zanimalo; približal se je skrinji in jo odprl. Iz skrinje je priletela jata ptic. Nazadnje pa še črni vran. Na dnu skrinje je ležala odprta knjiga. V njej pa list z navodili do zaklada. Deček jih je prebral in zdelo se mu je, da je pred njim še dolga pot. Takoj se je podal na to težko pot in zlezal v čoln. Skozi skrivnostna vrata je odplul v ocean. Ni znal veslati in počutil se je kot pajek brez mreže. Ponoči je sanjal, da spi med ribami in hobotnicami. Potem pa je prispel do jame, kjer ga je čakal majhen bel medvedek. Izgledal je prestrašen kot majhen dojenček. Fantek se je odločil, da bo kot pravi vitez poskrbel za majhnega medvedka. Povedal mu je pravljico o čarovniku, ki je odletel na luno. Na luni so predmeti kar leteli po zraku.

Ko je deček dokončal pravljico, medvedek ni bil več prestrašen kot mala miška. Medvedek se je odločil, da mu bo povedal namig; fant se mora pogledati v tri ogledala. Fant je ubogal in ko se je pogledal v tri ogledala, je naenkrat zazvonilo. Nato pa je zaslišal angelske glasove. Naročili so mu, naj stopi pred največja vrata. In kaj se je skrivalo za njimi? To bo za vedno ostala fantkova skrivnost.

Živa, 9. razred

Andraž, 9. razred

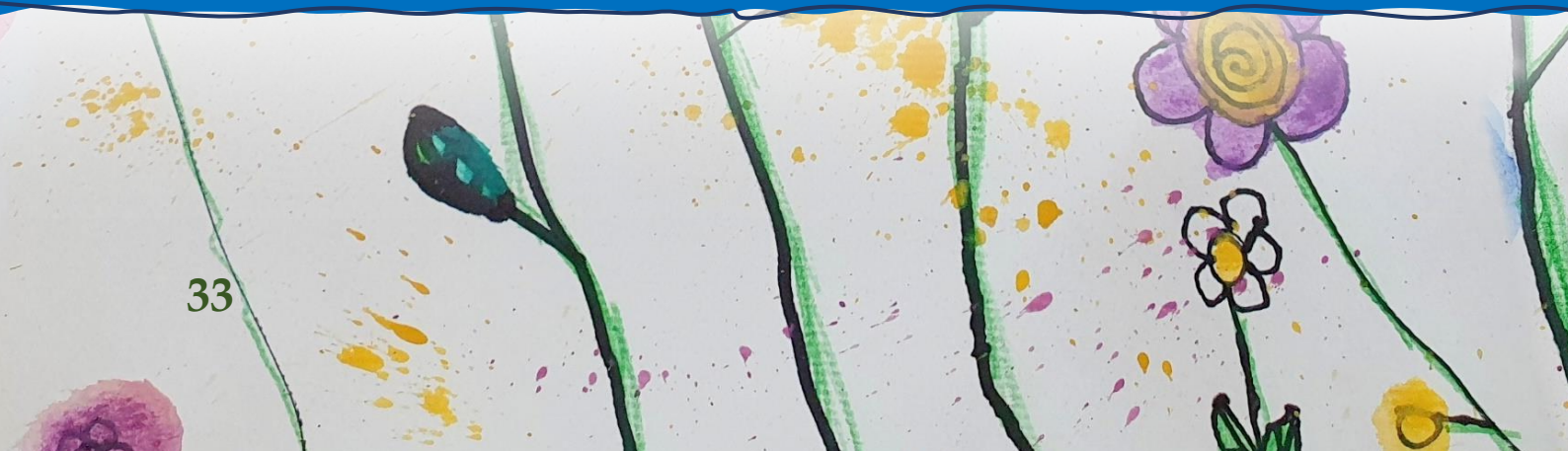
VILA MARINA IN ŠKRATEK NATEK

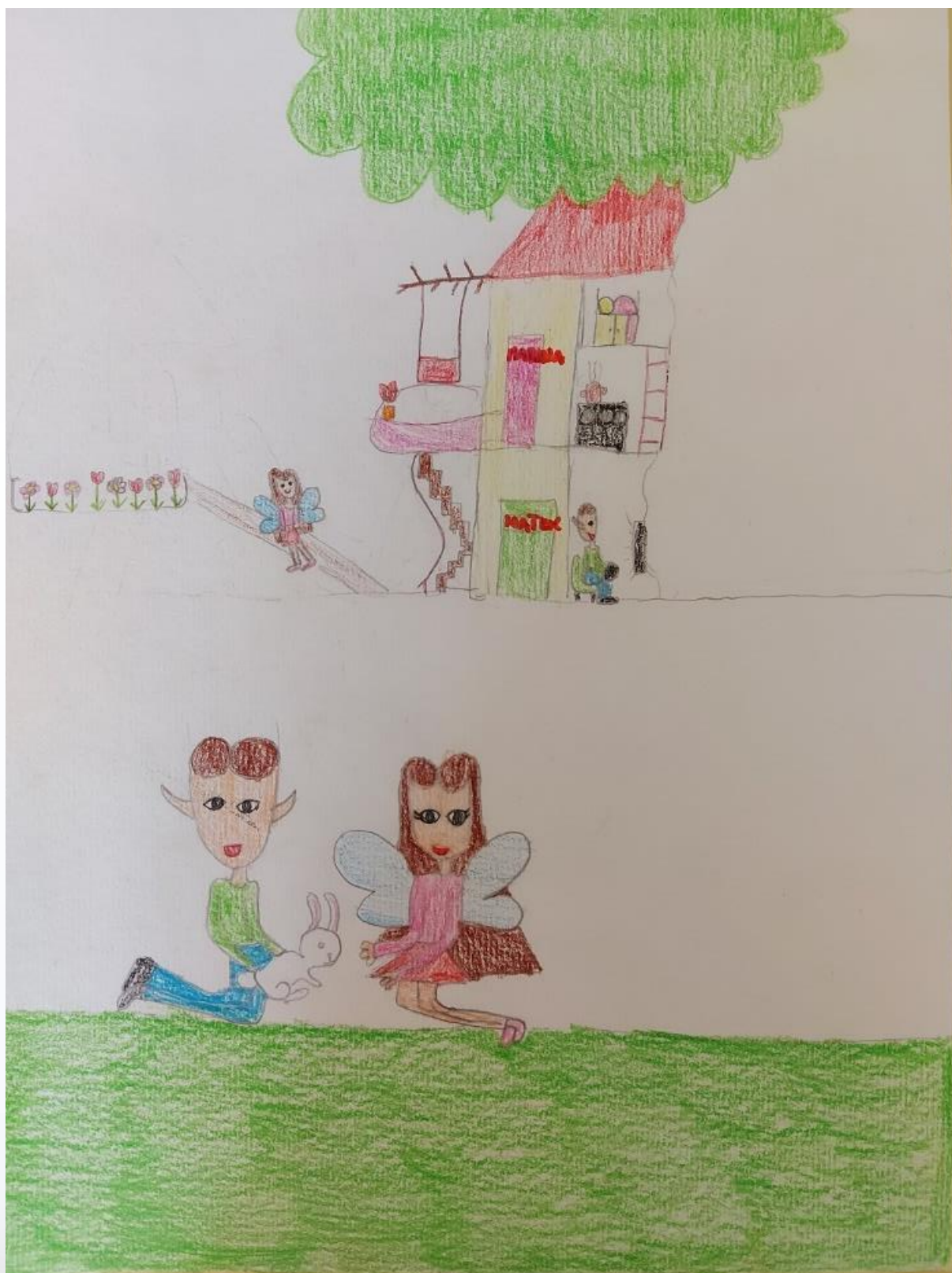
Nekoč sta za devetimi gorami in devetimi vodami živela vila Marina in škratek Natek. Vila Marina je bila zelo nežna. Rada je imela gozdne živali, ki jim je z veseljem pomagala. Škratek Natek je rad igral igrice. Tudi on je rad priskočil na pomoč gozdnim živalim. Bil je nežen škratek kot vila Marina. Spoznala sta se na zabavi na gozdni jasi. Ker sta bila oba brez staršev, sta se odločila, da bosta živela skupaj. Živela sta na velikem hrastu. Natek je živel pod vilo Marino, a še vedno je rad hodil k njej na kosilo.

Nekega sončnega dne je vila Marina potrkala na Natkova vrata. Hotela ga je vprašati, ali gre z njo in gozdnimi živalmi do gozdne jase. A Natek ji ni odgovoril, ker je igral igrice. Vila Marina si je mislila: »Kar naj igra te igrice, grem pa sama z živalmi do gozdne jase!« Vila Marina se je vrnila do kosila. Ko je Natek zavonjal kosilo, je brž stekel k Marini. Bolj ko je Natek trkal, bolj je postajal utrujen. Natek je stal pred vrati in vpil: »Kaj sem ti naredil? Zakaj mi nočeš odpreti?« A vse je bilo tiho. Škratek Natek je pod cvetličnim lončkom našel ključ in papirček, na katerem je pisalo: *Sem na gozdni jasi. Pridi pomagat, ker si je zajčji mladiček poškodoval tačko.* Natek je pohitel na gozdno jaso. Ko je prišel tja, je vila Marina zakričala: »Kje si se obiral?« Natek se ji je opravičil, ker je zamujal. Zajčka sta skupaj oskrbela. Vila Marina je bila žalostna. Škratek Natek jo je vprašal, zakaj je žalostna. Povedala mu je, da si je želela, da bi šel z njo na gozdno jaso. Natek se ji je opravičil, ker je bil preveč zaposlen z igranjem igric. Skupaj sta odšla domov.

LEKCIJA: Ne smeš pretiravati z igricami in dobro je, da poslušaš prijatelje.

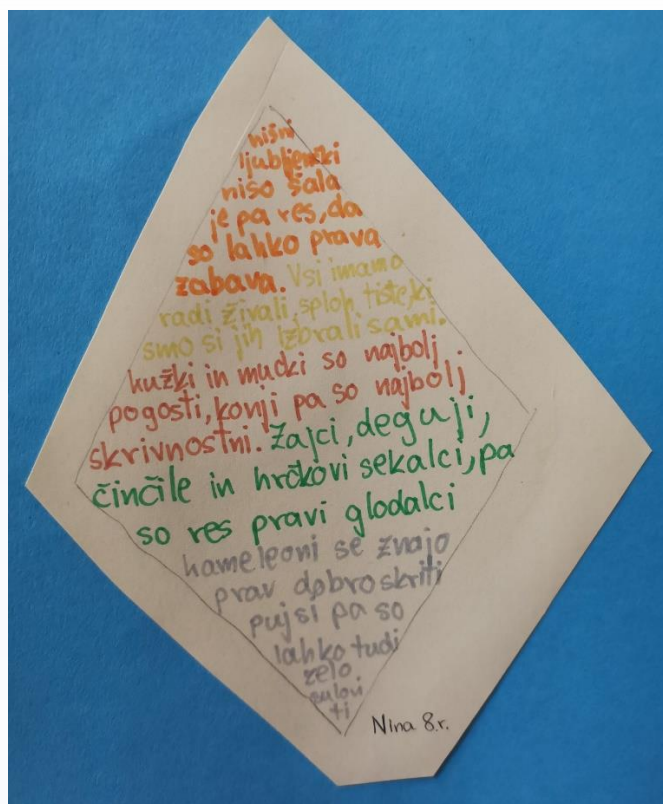
Pija, 4. razred

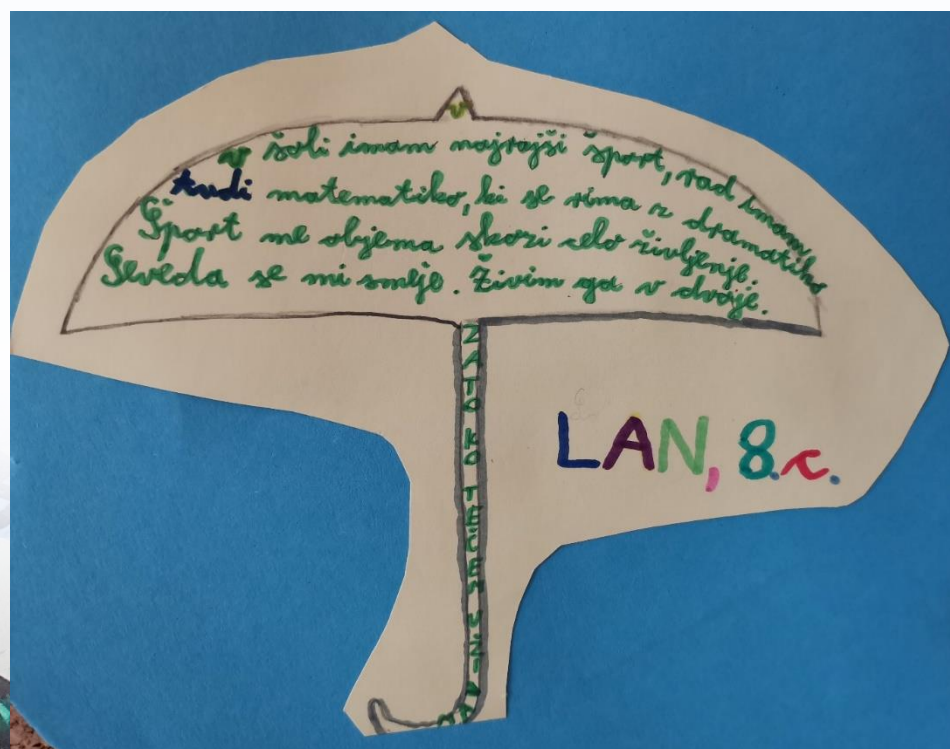

Pija, 4. razred

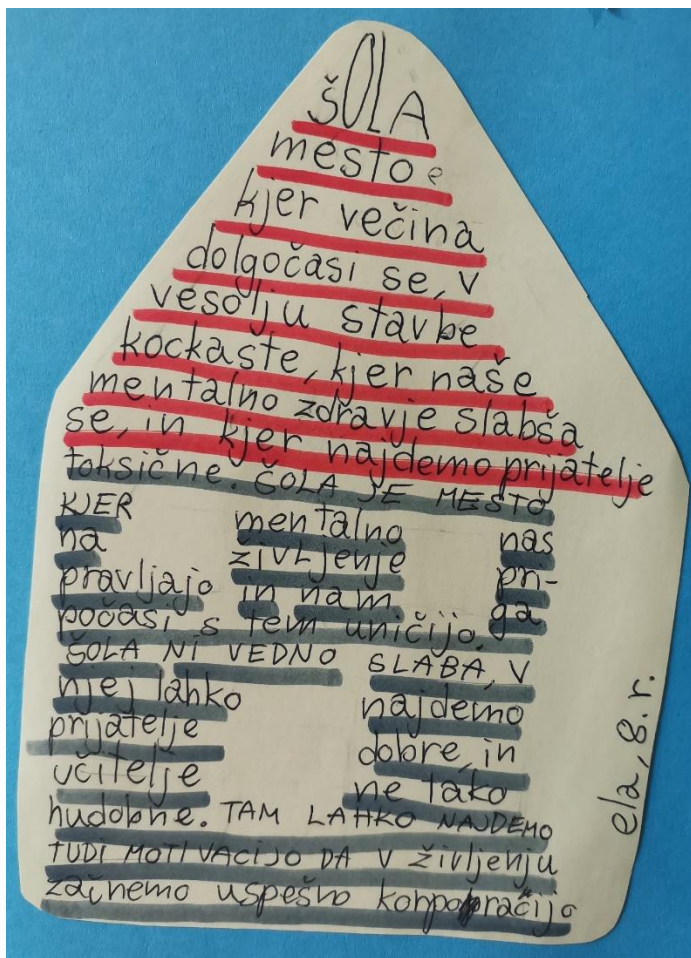
LIKOVNE PESMI

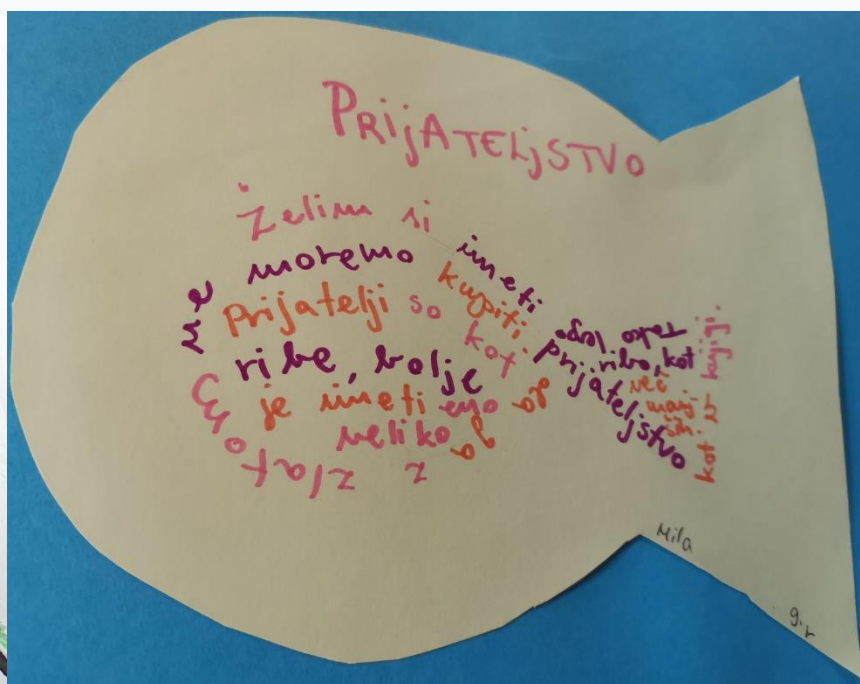
Nina, 8. razred

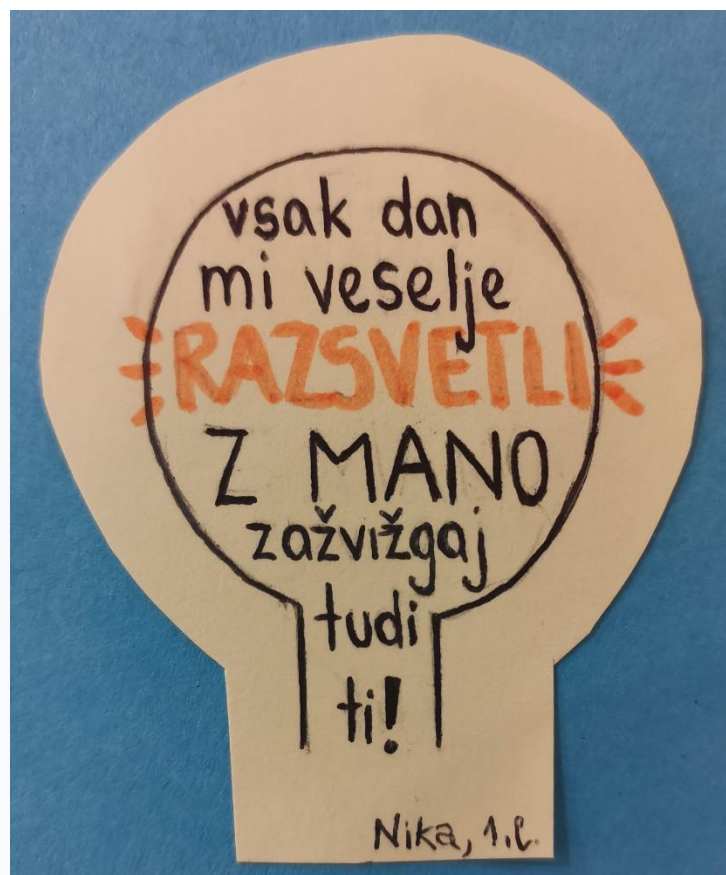
LAN, 8. razred

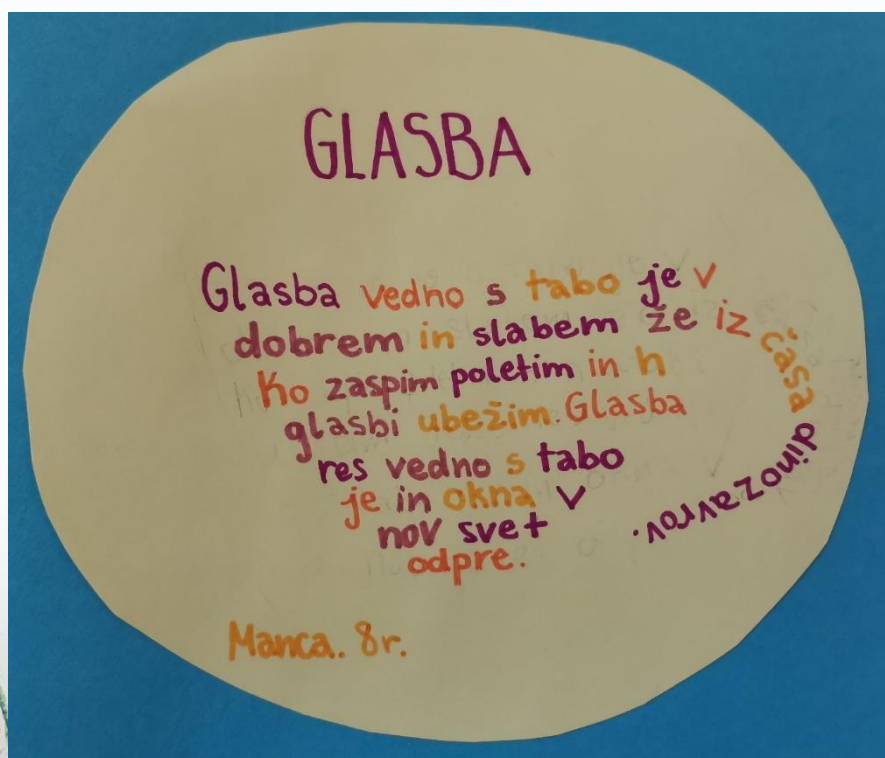
Ela, 8. razred

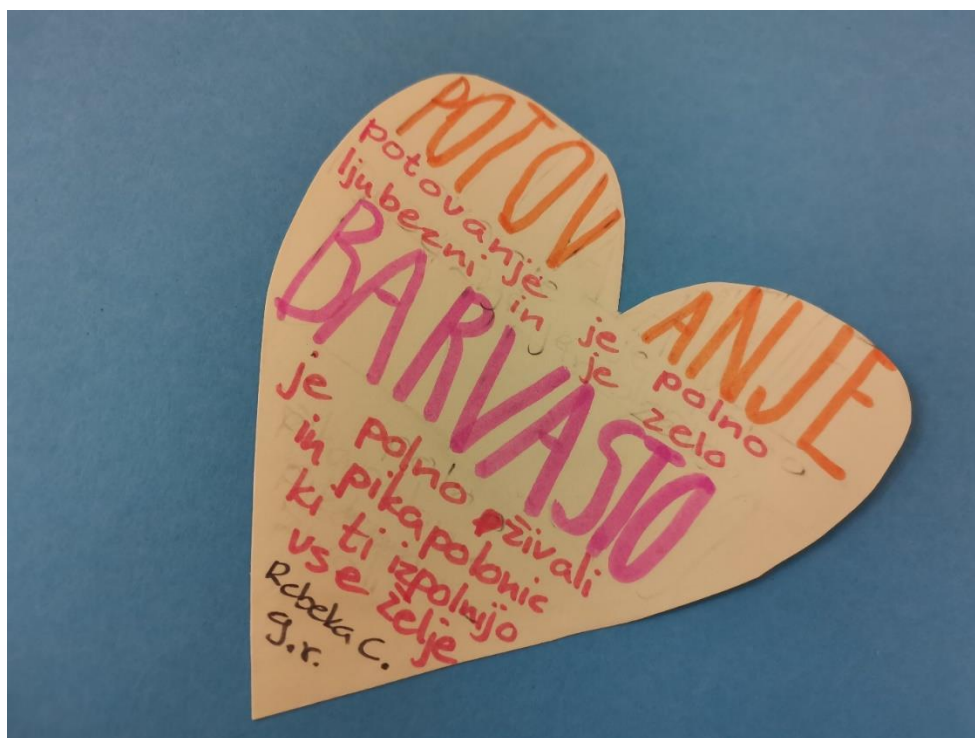
Mila, 9. razred

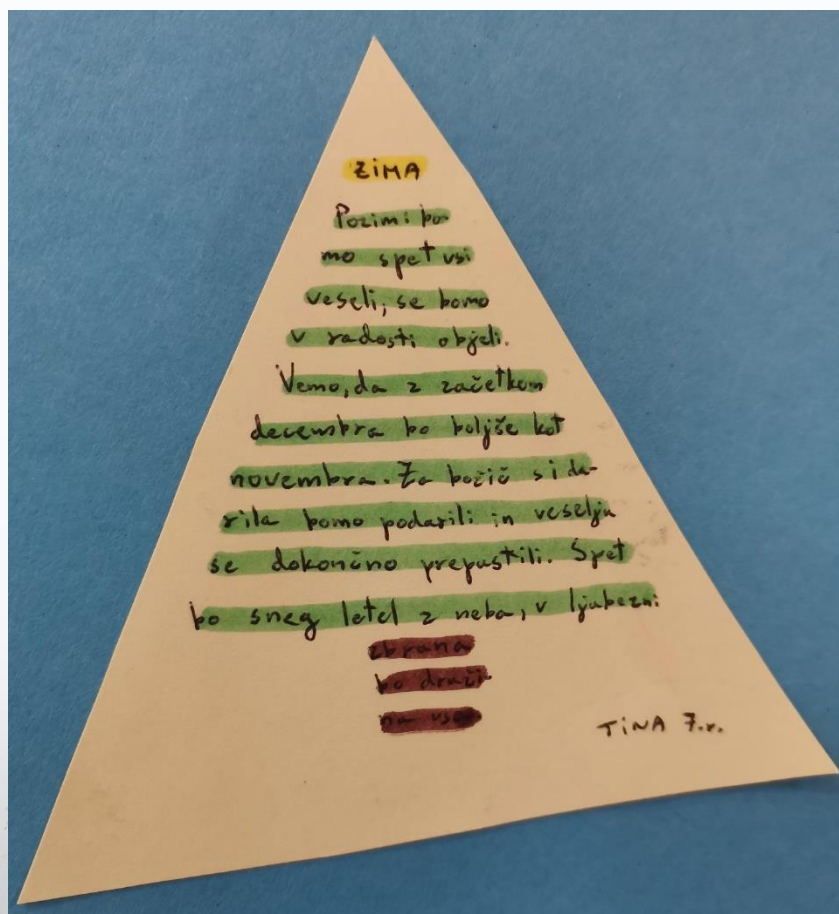
Nika, 1. letnik

Manca, 8. razred

Rebeka, 9. razred

Tina, 7. razred

KAZALO

UVODNIK	2
FRAZEMI V MOJI DRUŽINI	3
KDOR GLEDA Z VSO ŠIRINO SRCA, TA NE POZNA MEJA.....	4
ZJUTRAJ BO TREBA PLJUNITI V ROKE	5
BITI DELAVEN KOT ČEBELA.....	5
PONAVLJATI KOT PAPAGAJ	6
BITI POČASEN KOT POLŽ.....	7
SMEJATI SE NA VSA USTA	8
BITI NA KONJU	10
KAMEN SE MI JE ODVALIL OD SRCA.....	10
SVET HAIKUJEV.....	11
AKROSTIH.....	16
SONCE	16
ŽIVLJENJE.....	16
DREVO.....	17
ŽELVICA V BOLNIŠNICI	18
POMLAD	19
ŽIVLJENJE.....	19
VRTNICA	20
STRAH.....	20
JEŽEK PO HIŠI!	21
VČASIH JE PREVEČ BESED	22
NOČEM, NE MOREM, HOČEM.....	24
SKRINJA POČUTJA.....	25
NOČNE MORE.....	25
UPANJE (UMRE ZADNJE)	26
URŠKA KLIČE IZ PODVODNEGA KRALJESTVA	29
URŠKIN DNEVNIK.....	29
DRAGA MAMA IN ATAJ	30

FANTKOVA SKRIVNOST.....	31
VILA MARINA IN ŠKRATEK NATEK.....	33
LIKOVNE PESMI	35

BOLNIŠNIČNA
ŠOLA

Ledina